

Justitsministeren (Bülou): Jeg maa protestere imod den Maade, hvorpaa det ærede Medlem (Alfred Christensen) udlagde mine Udtalelser. Jeg sagde absolut ikke, at der ikke var nogen Sikkerhed i den Forkyndelse, som er foreslaaet her, men jeg indrømmede, at der vilde være større Sikkerhed, hvis man forlangte, at Retsbetjenten bekræftede Genparten. Men Mindretallets Forslag vil yderligere svække den Sikkerhed, som findes i Lovforslaget. Hvis Mindretallet var gaaet den modsatte Vej og havde sagt: Vi er betænkelige ved Lovforslagets Bestemmelser, Dommeren eller Retskontoret maa bekræfte Genparten, saa tror jeg, at jeg havde tiltraadt det. Jeg har sagt utrykkeligt, at der er Sikkerhed, og der er efter min Mening ogsaa tilstrækkelig Sikkerhed i Ministeriets Forslag. Jeg vil pointere det endnu en Gang. Man gaar med Originalen og den bekræftede Genpart til Retsbetjenten, Retsbetjenten giver samme Dokumenter samtidig den samme Paategning med Sagens Nummer, og jeg gaar ud fra, at han fører dem ind i sin Retsliste ved samme Lejlighed; Sagen staaar saa indført i Rettens Bog, Dommeren ved, at Manden bliver indkaldt til at møde til det og det Klokkeslet og det og det Sted ved denne Stævning, saa tager han Genparten, lægger den i en Konvolut og afsender den paa den i Loven foreskrevne Maade, hvorefter han, naar indstævnte udebliver, har Lov til at gaa ud fra, at den paagældende er indkaldt paa behørig Maade, idet han faar Postkvitteringen for det afleverede Dokument tilbage. Men der mangler Sikkerhed, naar man lader Parten selv gaa paa Postkontoret med Genparten og afsende den — overhovedet behøver Originalen vel ikke en Gang at eksistere paa dette Tidspunkt —, man har i saa Fald ingen Sikkerhed for, hvad der ligger i Konvolutten.

Jessen: Akkurat samme Sikkerhed, som den højtærede Minister sagde, at der er, naar man gaar med sin originale Stævning og Genparten til Retskontoret, er der efter vort Forslag, idet man der gaar med den originale Stævning og Genparten til Postkontoret, og dette forsyner begge med samme Nummer. Det ene er ikke en Smule daarligere end det andet. Forholdet er jo ikke det, at Dommeren, som jeg sagde før, skal dømme blot efter Sagførerens eller den mødte Parts Paastand om, at han har afsendt en saadan Stævning, nej, man skal fremlægge en original Stævning, og den vil bære det samme Nummer som den, man har Postvæsenets Kvittering for er sendt med

Posten til den paagældende; altsaa Forkyndelsen til den paagældende har samme Nummer som den originale Stævning. Jeg ser ikke, at det bliver en Smule vanskeligere for Dommeren at dømme efter vort Forslag end efter det andet Forslag.

Til Slutning vil jeg sige, at jeg vil gerne protestere mod den Paastand, at det er et ensidigt Sagførerstandpunkt, vi forfægter. Det afgørende for mig er, at den højtærede Justitsministers Fremgangsmaade vil medføre Forsinkelser og Omsvøb, hvilket undgaas efter vort Forslag. Hvis man først skal gaa til Retskontoret med Stævningen og have den paategnet, er det ikke sikkert, at den bliver afsendt samme Dag, maaske faar den Lov til at ligge til næste Dag eller maaske endog ligge en Dag over. Naar man derimod selv bringer den til Posthuset, er der Sikkerhed for, at den kommer af Sted samme Dag, saa man kan faa Indstævningen foretaget hurtigere end paa den anden Maade. Jeg tror ikke, at Dommeren selv vil besørge den Post. Jeg tror, han vil overlade det til sin yngste Kontorist. Om han er mere paalidelig, stiller jeg mig meget tvivlende overfor.

Alfred Christensen: Jeg skulde ikke igen have taget Ordet, selv for en meget kort Bemærkning, fordi der var rettet Bebrejdelser imod mig, men naar der rejses Bebrejdelser mod mig, hvis Ubillighed raaber til Himlen, maa jeg protestere. Den højtærede Justitsminister har bebrejdet Mindretallet, at vi ikke er fremkommet med Forslag om, at Dommeren skulde konferere Genparterne. Det er dog ganske uretfærdigt mod Mindretallet. Naar vi slet ikke vil have noget med Dommeren at gøre i den Forstand, men vil gaa direkte til Posthuset, hvad skulde vi saa komme med det Forslag for? Nej, det var den højtærede Justitsminister eller Ordføreren for Regeringspartiet, der skulde komme med dette Forslag, og ikke os.

Hermed sluttede Forhandlingen.

§ 1 (se Tillæg A. Sp. 2953)
vedtoges uden Afstemning.

Ændringsforslag Nr. 1 til § 2 af et *Mindretal* (Alfred Christensen, Deuntzer, Ellinger, Jessen, Johannes Pedersen, L. Pedersen og Wiinblad) (se Tillæg B. Sp. 1397)

forkastedes med 41 Stemmer mod 29.